

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 6. 10. 2013
a vykonateľnosť dňa 12. 10. 2013
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 30. 10. 2013
Hly

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
06 -12- 2013	
Podacie číslo: 5709	Číslo spisu:
Prílohy/lísty:	Výskytuje: PLO

ROZSUDOK

VMENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci navrhovateľky **MAC TV, s.r.o.**, so sídlom Brečtanová č. 1, Bratislava, zast. *Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava*, proti odporcovi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, P.O.Box 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu správneho orgánu č. RP/061/2012 zo dňa 25. septembra 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/061/2012 zo dňa 25. septembra 2012 podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľke **ukladá zaplatiť súdny poplatok v sume 70 Euro do 15 dní** odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím č. RP/061/2012 z 25. septembra 2012 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) rozhodla, že navrhovateľka ako vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní“) tým, že v rámci programovej služby JOJ

odvysielala dňa 16. marca 2012 o cca 15.01 hod. upútavku na program *Hotel Paradise-Noc v raji*, ktorý označila ako nevhodný pre a neprípustný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov pred 22.00 hod., čím nezohľadnila vekovú vhodnosť zložky programovej služby pre maloletých a nezabezpečila jej časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými Jednotným systémom označovania (ďalej len „JSO“), za čo jej Rada uložila pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní vo výške 700 €. Rada uviedla, že podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. je účastník konania povinný zohľadňovať vekovú vhodnosť programov ako aj iných zložiek programovej služby pre maloletých a následne zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom., ktorým je Vyhláška Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z. z. upútavka je podľa § 1 ods. 6 JSO zložkou televíznej programovej služby a upútavka musí byť označená totožným symbolom JSO ako program po celý čas vysielania podľa § 6 ods. 5 JSO. Program *Hotel Paradise-Noc v raji* bol označený piktogramom ako program nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov a tak bola označená aj upútavka k uvedenému programu, avšak bola odvysielaná dňa 16. marca 2012 o cca 15.01 hod., hoci mala byť podľa § 4 ods. 1 JSO odvysielaná výlučne medzi 22,00 hod. až 06,00 hod., teda mimo uvedeného časového rozpätia uvedeného podľa JSO. Predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu, že upútavka na predmetný program hodnotený v zmysle JSO ako obsah nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov a zaradenie predmetnej upútavky do vysielania v čase medzi 06:00 hod. až 22:00 hod. mohlo dôjsť k porušeniu § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. V rámci posudzovania predmetu správneho konania dospela Rada k záveru, že každý program vrátane upútavky je povinný vysielateľ označiť iba príslušným piktogramom JSO vysielateľ ho v čase na to určenom. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania trvanie a následky porušenia povinnosti. Rada nezistila, že by došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a preto uvedená skutočnosť nemala vplyv na výšku uloženej sankcie. Rada vzala do úvahy fakt, že k porušeniu zákonných povinností vyplývajúcich z JSO pre vysielateľa došlo, posúdila ich závažnosť, následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania vysielateľa. Zo záznamu vysielania ako aj z prepisu skutkového stavu vyplýva, že vysielateľ v rámci programovej služby JOJ odvysielal dňa 16. marca 2012 o cca 15.01 hod. upútavku na program *hotel Paradise-Noc v raji*, ktorý označil ako nevhodný pre a neprípustný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov pred 22.00 hod., čím došlo k porušeniu § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.

Proti rozhodnutiu Rady podala v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok navrhovateľka a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že napadnuté rozhodnutie Rady vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť rozhodnutia rady poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽo/31/2011, 5SŽ/21/2011, 5SŽ/22/2011 až 25/2011, 6SŽ/19/2011, 6SŽ/23/2011, 3SŽo/200/2011 a to, že výrok rozhodnutia odporkyne neobsahuje obsahové náležitosti výroku (miesto, popis skutku čas, spôsob jeho spáchania...).

Ďalej namietala vyhotovenie zvukovo obrazového záznamu odporkyňou poukazujúc na čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, poukazujúc na okolnosti za ktorých bol získaný dôkaz (záznam z vysielania). Taktiež poukázal na rozhodnutie ESLP Bykov c/a Ruská federácia č. 4378/02 z 10. marca 2009 a Lisica c/a Chorvátsko 20100/06 z 25. februára 2010.

Záverom namietala nesprávne právne posúdenie poukazujúc na legalitu, legitimitu a proporcionalitu zásahu poukazujúc na čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru, teda ochranu tak informácií ako aj myšlienok, ktoré sú prijímané pozitívne a sú považované za neútočné či indiferentné, ako aj ochranu provokujúcich či šokujúcich alebo znepokojujúcich, či už z hľadiska formy alebo obsahu ich prezentácie a do tejto slobody nemožno zasahovať postupom podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. Taktiež poukázala na fakt, že zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonný zástupca.

Rada sa písomne k opravnému prostriedku navrhovateľky vyjadrila pridržiavajúc sa svojho rozhodnutia žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jej napadnuté rozhodnutie potvrdil. Poukázala na skutočnosť, že výrok rozhodnutia plne korešponduje s doterajšou judikatúrou Najvyššieho súdu a obsahuje, čas spáchania správneho deliktu (16.3.2012 o cca 15,01 hod.), spôsob jeho spáchania (odvysielanie upútavky na program *Hotel paradise-Noc v raji*) a správny delikt, ktorého sa navrhovateľka dopustila (§ 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.), pričom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/2/2010 ako aj iné rozhodnutia 5SŽ/8/2010 a 2SŽ/4/2009 a taktiež na rozsudok Městského soudu v Praze č. k. 8Ca297/2007-4.

Pokiaľ ide o zákonnosť získaného dôkazu, teda vyhotovenie záznamu z vysielania zo dňa 16. marca 2012 Poukázala na to, že vyhotovila záznam predmetného programu výlučne

pre potreby správneho konania, na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania a v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.. Preto považovala argumentáciu navrhovateľa za špekulatívnu a účelovú.

Na svoju podporu odporkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7Afs 111/2009-64 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/18/2011.

K navrhovateľkinej námietke, že nie je jasné kto vlastne záznam z vysielania vyhotovil a že bolo porušené ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku uviedla, že záznam vysielania programu bol vyhotovený iba pre potreby správneho konania a v súlade s ust. § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Pokiaľ išlo o uvádzané rozhodnutia EŠEP, tak namietala, že tieto pojednávajú o povinnosti správneho orgánu skúmať kvalitu a hodnovernosť dôkazov. Zároveň poukázala, že navrhovateľka sa mohla k uvedeným záznamom vyjadriť a nevyjadril žiadne konkrétne pochybnosti o hodnovernosti tohto záznamu a preto považuje túto námietku navrhovateľky za účelovú.

Pokiaľ išlo o námietky navrhovateľky spočívajúce v jej tvrdení, že odporkyňa svojim konaním zasiahla do jej práva garantovaného čl. 26 do práva na slobodu prejavu a právo na informácie. Odporkyňa poukázala na čl. 26 ods. 4 Ústavy SR podľa ktorého možno slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti, poukazujúc na skutočnosť, že odporkyňa neprináleží skúmať zachovanie proporcionality v rovine zakotvených v právnom predpise, ktoré využil zákonodarca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z., preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. a vec prejednal na ústnom pojednávaní dňa 21. novembra 2013 a dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ust. § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť v súvislosti s preskúvanou vecou predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ust. § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok zo dňa 29. marca 2012 sp. zn. 5SŽ/18/2011, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <http://nssr.blox.sk/blox/cms/portal/sk/rozhodnutia>, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Na ústnom pojednávaní navrhovateľ uviedol, že osobitne považuje za potrebné zdôrazniť, že odporkyňa v danom prípade nepostupovala zákonným spôsobom v tom smere, v akom si vyžiadala od navrhovateľa záznam z vysielania, nakoľko takýto spôsob vyžiadania si záznamu nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z. z. Podľa názoru navrhovateľa preto konanie trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť. Táto vada spočíva v tom, že Rada je kolektívny orgán, a ako kolektívny orgán rozhoduje, avšak vyžiadanie si záznamu nebolo urobené formou rozhodnutia, a preto navrhovateľ záznam Rade neposkytol. Napriek tomu si Rada vyhotovila záznam z vysielania programovej služby JOJ, hoci na to podľa zákona č. 308/2000 Z. z. nemá oprávnenie. Podľa navrhovateľa ide o nezákonne získaný dôkaz, ktorý nemôže byť v správnom konaní použitý. Ďalej namieta neurčitost' skutku a to, že výrok rozhodnutia nemá zákonom predpísané náležitosti.

Odporkyňa sa na ústnom pojednávaní vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa, naďalej tvrdiac, že v danom prípade zo strany Rady nedošlo k porušeniu právnych predpisov. Rada je síce kolektívny orgán, ale v jej mene koná predseda Rady, a to i navonok a nikdy v minulosti neboli pochybnosti o tom, že pre vyžiadanie záznamu nie je potrebné vydávať osobitné rozhodnutie. Ide o jednoduchý administratívny úkon predpísanej formy a nikdy nebolo spochybňovaná autentickosť takéhoto úkonu. Poznamenala k tomu, že v ostatnom čase zo všetkých vysielateľov vznáša uvedenú námietku iba navrhovateľ. Poukázala na to, že ak by sa prijal iný výklad, znamenalo by to, že vysielateľ v prípade nedodania záznamu, za čo mu tiež hrozí sankcia, by ale zmaril celé správne konanie, a ak by si Rada nemohla vytvoriť vlastný záznam z monitoringu stratila by svoju opodstatnenosť. Poukázala pritom na povinnosti Rady, ktorej to vyplývajú priamo zo zákona č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ ide o namietané porušenie autorského zákona, uviedol, že k tomu tak isto nemohlo dôjsť, lebo záznam nebol Radou vyhotovený na súkromné účely ani na rozširovanie „diela“, ale pre účely správneho konania. Poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. IV ÚS 2425/09 z 08.02.2010, pričom zdôraznil, že monitoring bol vyhotovený z verejného konania na hmotný substrát a bez jeho vyhotovenia by nemohlo vôbec prebehnúť správne konanie. V prípade ak sa navrhovateľ rozhodne, že záznam nedodá, v žiadnom prípade podľa zástupcu odporcu nemôže ísť o nezákonne získaný dôkaz. K námietke

o nedostatočnosti výroku uviedol, že je presne vymedzené, kedy a ako sa stal, a že skutok je vo výroku dostatočne popísaný a logicky nadväzuje aj na odôvodnenie rozhodnutia.

Navrhovateľ k prednesu odporkyne uviedol, že tento popiera čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ ide o nesúkromné použitie záznamu poukázal na autorský zákon, v ktorom je presne uvedené, čo môže byť použité bez súhlasu autora, pričom poukázal na české právne predpisy a judikatúru s tým, že český autorský zákon umožňuje použitie diela na účely správneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2, písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) dňa 29. marca 2012 a oboznámiac sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 128-PLO/O-1240/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 13. decembra 2010 o cca 22:12 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Noviny Plus – Martinka Kleopatra z Turca.

Predmetom preskúvaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúca z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5

zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu .

V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Na nariadenom pojednávaní, na otázku predsedníčky senátu, či v minulosti bolo vyžiadanie si záznamu zo strany odporkyne robené rozhodnutím, a prečo to nenamietali doteraz, právny zástupca navrhovateľa uviedol, „že to niekoľkokrát namietali, a že je to pre nich zásadná otázka, nakoľko neoprávneným vyhotovením si monitoringu bolo neoprávnene zasiahnuté do vysielania v zmysle autorského zákona, ktorý vyžaduje súhlas autora s uverejnením diela alebo osobitné zmocnenie v inom zákone. MAC TV Rade súhlas nedal a zákon č. 308/2000 Z. z. takéto oprávnenie taktiež nedáva. Vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.“

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu (osobitne s poukazom na prednes navrhovateľa na ústnom pojednávaní dňa 29. marca 2012), najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu

a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež upozorňuje na to, že tam, kde chcel zákonodarca vyjadriť, že Rada koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v zákona uvádza (napr. § 5 ods. 1, písm. a/ až d/ § 6 ods. 2 písm. a/ zákona 308/2000 Z. z.), pričom ani správny poriadok takúto povinnosť neurčuje.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že ani odlišný právny názor navrhovateľa na formu žiadosti o poskytnutie záznamu (list Rady č. 6012/2010 zo dňa 15.12.2010), nevysvetľuje jeho oneskorenú vecnú reakciu (námietku z 15.03.2011), urobenu s dostatočným časovým odstupom od zániku jeho povinnosti na uchovanie záznamu spornej relácie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/, zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností vysielateľov podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov a v prípade ich porušenia ukladať sankcie.

Zákon ani v ďalších ustanoveniach výslovne neupravuje spôsoby realizácie tohto dohľadu. Z uvedeného ustanovenia je však zrejmé, že ide o výkon dohľadu ex offo, ktorý musí zabezpečiť samotná Rada permanentne, i bez vonkajšieho podnetu (napr. sťažnosti diváka) a vlastnými prostriedkami. Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a/ cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 308/2000 Z. z. (jej všeobecnej časti kapitoly o nárokoch na štátny rozpočet) je zrejmé, že zákon s touto činnosťou Rady počítá (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie).

Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.

Z obsahu stanoviska navrhovateľa z 15. marca 2011 k vyžiadaniu záznamov z vysielania (č. I. 7), odpovede odporkyne na toto stanovisko z 18. apríla 2011 (č. I. 6) a listu odporkyne zo 6. mája 2011 jednoznačne vyplýva, že odporkyňa z vlastného automatického nahrávacieho zariadenia na účely dohľadu, vytvorila kópiu (rozmnoženinu) spornej relácie

až po tom, čo navrhovateľ záznam zjavne úmyselne v rozpore s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č 308/2000 Z. z. neposkytol.

Takto vytvorený záznam bol odporkyňou použitý výlučne na účely a potreby správneho konania, ktoré jej vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zák. č. 71/1967 Zb.

K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na autorský zákon, najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že tento zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Takto potom uvedená námietka nepodlieha prieskumu v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti OSP a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať.

Navyše podľa názoru najvyššieho súdu týmto postupom majetkové právo vysielateľa podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona 618/2003 Z. z. mohlo byť dotknuté len v nevyhnutnej miere, potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslania a pôsobnosti Rady, t.j. jej konanie na základe zákona.

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Podľa najvyššieho súdu nemožno vylúčiť, že motív tohto konania vysielateľa vychádza aj z porovnania zákonných rozsahov pre výšku pokuty za nedodanie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady (663 eur do 66 387 eur) a pre výšku pokuty za správny delikt § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za ktorý bol navrhovateľ sankcionovaný (3 319 eur do 165 969 eur), kde je zrejmé, že nedodaním záznamu vysielania na vyžiadanie Rady sa navrhovateľ chcel vyhnúť sankcionovaniu za závažnejší správny delikt, a teda aj vyššej pokute. Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu utvrdzuje aj vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na nariadenom pojednávaní, ako je uvedené vyššie uviedol, že „vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.

K ďalšej námietke, v ktorej prezentoval navrhovateľ vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí najvyšší súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený resp. **vymedzený čas spáchania správneho deliktu** – 13.12.2010 o cca 22:12 hod., **spôsob spáchania správneho deliktu** – NOVINY PLUS – MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA a je **konkrétne uvedený i správny delikt** – odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy SR vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky).

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

*K poslednej navrhovateľovej námietke, kde namieta právne posúdenie veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada, a to z dôvodu, že v posudzovanom prípade sa jedná o odvysielanie obsahu vo vzťahu k sérii Farmár hľadá ženu, protagonisti tohto programu sú zmluvnými účastníkmi programu a sprievodných aktivít, kde podľa navrhovateľa hranica pre posudzovanie prípadného možného zásahu do práv účastníka uvedeného programu by mala zohľadňovať skutočnosť, že osoba do ktorej práv mohlo údajne byť zasiahnuté je za svoju účasť v programe honorovaná, bola si vedomá úlohy, v ktorej bude vystupovať, o účasť v programe sa prihlásila, a preto nemôže žiadať o rovnakú ochranu ako osoba na programe nezainteresovaná najvyšší súd uvádza v zhode s vyjadrením odporkyne a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/9/2006, že zákon ukladá povinnosť **nezasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv slobôd iných a pri posudzovaní porušenia § 19 zákona č. 300/2005 Z. z. nie je podstatné, či sa jedná o slobodné konanie účinkujúcich alebo nie.***

Verejný výsmech a verejné vyjadrenia voči osobe Mariána na obrazovke je preto zásahom do ľudskej dôstojnosti.

K uvedenej námietke na záver najvyšší súd uvádza, že je nesprávne si myslieť, že podpisom akejkoľvek zmluvy sa človek môže vzdať svojich základných práv a slobôd, ktoré sú

podľa Článku 12, ods. 1 Ústavy SR neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Najvyšší súd vychádzajúc aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. US 322/2011-www.concourt.sk) v zhode s vyjadrením odporkyne neakceptoval ani poslednú námietku navrhovateľa týkajúcu sa právneho posúdenia veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada.

Takto potom rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí a to včítane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú.“

Na základe zisteného skutkového stavu veci, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľky a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí 5SŽ/18/2013, pri ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň zaviazal navrhovateľku ako neúspešného účastníka na zaplatenie súdneho poplatku v sume 70 € v zmysle § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Navrhovateľka v preskúmovacom konaní úspech nemala a Rade nárok na náhradu trov konania neprináleží zo zákona.

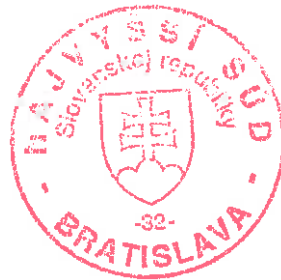
Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 21. novembra 2013

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

